

Vallpalou

MIRADES DES DE L'ARXIPÈLAG 2018

Vallpalou

MIRADES DES DE L'ARXIPÈLAG

Mira't en arxipèlag
 ull fragmentari en llengua
 que no cessa,
 que es disloca.
 Ha parlat un déu
 sense hostatge

Àngels Moreno, *L'Usurpador*, Biblioteca de la Suda 197,
 Pagès editors, Lleida, 2017

Aquesta idea de descobriment, de mirada fragmentada, ens empeny a plantejar un viatge a l'obra de Teresa Vall-Palou a través d'un camí que va transitant per les diverses capes que configuren el seu llenguatge creatiu.

És ben certa la impossibilitat d'acostar-nos al significat total d'una creació, no ho podem pretendre, però sí que podem cercar la manera més directa d'apropar-nos a la multitud de percepcions suggerides per l'obra artística. Possiblement, tot seguint els camins traçats per la filosofia de la deconstrucció, una via seria anar separant les diverses pells que la formen i, capa a capa, anar percebent l'energia i força que l'ha anat creant i alhora ha anat impregnant la seva expressió.

Conèixer una mica millor la seva estructura ens fa anar descobrint les seves significacions i així, pas a pas, podem anar realitzant aquest viatge que no ens portarà, possiblement, a cap altra porta que a la de conèixer una mica millor quines són les vibracions que ens estimulen i com l'artista ens hi permet arribar.

Mira't en arxipèlag recorre les creacions de Teresa Vall Palou tot donant unes possibilitats diferents de lectura, obrint-nos a noves actituds i esborrant idees pre-concebudes. El coneixement que podíem tenir de l'artista es dissol en un camí on trobem obres

figuratives al costat d'obres d'expressió informalista, obres escultòriques dialogant amb altres que voregen el surrealisme, la forma separada del color, els signes orientals enfront les empremtes de materials del nostre entorn, i l'obra posada en diàleg amb el seu mateix procés de creació.

Més que mai podem dir que cada part és un tot, cadascuna de les obres pot representar una part del llenguatge però, alhora, és un tot que ens permet circular pel constant moviment de la creació artística. Cap de les obres presentades té la clau de la bona interpretació del coneixement de la trajectòria artística, cap d'elles és la que ens permet dir que ja coneixem l'obra de la Teresa Vall Palou, no ens dona el sentit total de la seva creació, però en canvi si que té la força del camí recorregut i és la suma de tot el treball fet.

Destaquem la generositat de l'artista que ens permet aquesta varietat de lectures de la seva obra i la valentia d'ofrir una mostra on a cada nou espai es presenta una expressió diferent. L'arxipèlag de petites mostres que componen l'exposició ens allunya del desig d'una lectura uniforme i ens afronta a la incomoditat d'haver de sortir de la zona de confort d'allò ja conegit, cadascun dels apartats és un parèntesi diferent, aïllat de la resta, però alhora, de manera quasi imperceptible, ens fa descobrir com es va creant la unitat a partir de cadascuna de les diferències.

Cada apartat és un petit univers tancat que, malgrat ser part del conjunt, manté la seva pròpia identitat i mostra orgullós la seva diferència. El recorregut per cadascun d'ells ens apropa als diferents mons dels:

PROCESSOS, una petita mostra de com s'arriba al treball final on sovint ens admira tant el pas previ com el resultat. Unes obres que ens permeten conèixer no només com ha treballat l'artista, sinó també ens fan veure com, sovint, l'itinerari seguit per arribar a l'obra és tan interessant com ella mateixa.

La valoració del procés tècnic, el reconeixement dels passos a seguir per aconseguir arribar a l'expressió buscada, és una manera d'apropar-se directament i vigorosa a la veritat de l'obra. Saber el seu camí és apropar-se a la seva realitat i acostar-nos-hi una mica més.

Les planxes per a la realització de les litografies i de les puntes seques mostren el treball de l'artista, però també es reivindiquen com a obra. El diàleg que s'estableix entre les litografies i les planxes d'alumini, utilitzades per ser emulsionades i per col·locar-hi el fotolit que serà entintat i estampat, és d'una gran potència i ens permet descobrir variants de color que dupliquen el missatge de l'obra.

El color blau i vermell de les planxes, que ens atrau per la seva bellesa en realitat ens indiquen no una opció estètica sinó que ens descriuen la possibilitat de poder ser tornades a utilitzar (en el cas del blau) o la impossibilitat que aquella planxa torni a fer una impressió (en el cas del vermell). Una senzilla mostra de la bellesa de la practicitat.

Els sorprenents acetats que es fan servir per les puntes seques ens deixen veure les seves ferides, les seves ratllades, els seus accidents fets a través del foc i altres elements per crear unes escletxes on s'acumularà la tinta i on es destacarà un món de contrastos. Després de ser entintats es passen per la tarlatana dues vegades i finalment es passen pel tòrcul i s'estampen. La laboriositat com a element fonamental de la creació de la peça ens allunya de falses imatges dels creadors que defugen la forma.

Un plegat de camins, d'experimentacions i d'interrogants que de manera inusual se'ns ofereixen per ser admirats i descoberts al costat de l'obra que resultarà de la seva experiència i creació.

VOLUMS ens mostra unes obres no habituals en els paràmetres més coneguts de l'artista, unes escultures de tall figuratiu, uns

caps amb una expressivitat que ens apropa a allò més ancestral. La força de la mirada primitiva ens fa sentir la sinceritat d'allò que defuig l'artificiositat i es mostra amb la seva energia. Ni la imitació, la descripció o el naturalisme marquen la voluntat d'aquestes peces, més aviat hi podem percebre una necessitat d'acostar-se a la més primigènia expressió de la forma, fugir de tot allò que no sigui essencial i acostar-se a la força que emana de la matèria.

La manca de color, en una artista que el treballa des de diferents punts, és una mostra més de la importància que en aquestes obres té el diàleg amb la matèria. Segurament per aquest motiu aquestes obres han estat fetes en la laboriosa tècnica coneguda com Raku utilitzada, especialment al Japó des de finals del segle xvi, pels mestres del te influïts per la *filosofia budista zen*, els quals hi veien un retorn conscient al directe i primitiu tractament del fang i a l'experimentació dels sentits a través del contacte amb la terra.

L'elaboració d'aquestes peces és un procés que passa per diferents etapes, cadascuna de les quals requereix el pas del temps i el treball de l'artista, un pas a pas que determina el resultat final i que passa per la utilització de dos forns, un forn habitual en una primera cuita i un forn de raku posteriorment. Un cop passades les peces pels dos forns es cobreixen amb serradures i es mullen amb aigua per refredar-los i el resultat de tot el procés és el característic to negre de les obres.

COLOR. El color ha estat utilitzat des de tots els temps com a símbol per les diferents cultures i civilitzacions. Se li ha donat característica d'expressió de sentiments i creences i ha estat emprat pels artistes de diferents tendències i estils per donar forma i força a les seves obres. Ara se'ns presenta de la manera més minimalistà. Fora de tota expressió s'utilitza la seva ordenació en sèries de gammes cromàtiques per aconseguir

que ens adonem de cada matís. L'obra fa que cada color es desenvolupi davant dels nostres ulls en unes relacions ascendents i descendents, tot fent un joc de presències que es fan absents en el seu recorregut.

La pintura compta amb el color com un dels seus eixos bàsics, però en aquest cas l'artista ens el mostra en el seu estat més pur, i tot i així, se'ns fa evident que és la combinació feta per la seva creació la que ens impacta i ens ofereix tota la seva bellesa de manera natural, sense artificis.

Aquest seguit de conjunts de petites traces rectangulars de colors és una mostra molt clara i palesa de com la mirada de l'artista, fins i tot quan es mostra despullada i lliure d'interpretacions i formes, ens accompanya al descobriment de noves percepcions no coneudes.

GRAFIES. Una de les característiques de l'art japonès és la reinterpretació i la simplificació de les formes que a través de les diferents cultures, configuradores de la seva història, han format el seu llenguatge artístic. De la mateixa manera ens trobem que a través de la reinterpretació de les formes i la seva simplificació Teresa Vall Palou ha anat arribant a unes peces on la grafia pren el protagonisme de l'obra i a través del seu enèrgic traç ens apropa a elements de la natura. I ho fa a través de la simplicitat, aconseguint a través de formes lineals i amb la presència de l'espai buit, donar el protagonisme d'aquestes peces a unes formes que defugen una elaborada producció i ens apropen amb pocs mitjans expressius a elements que al ser només suggerits agafen tota la seva transcendència.

OBJECTES. Sense cap mena de dubte aquest és un dels apartats més sorprenents de la mostra. I en canvi és on se'ns presenta la part més íntima de l'artista. Potser és per això que algun dels

objectes ens fan pensar en els objectes creats pel surrealisme a partir de la pulsió de l'inconscient.

Una pintora fa una obra en homenatge a la mort de la pintura, exposa la cinta de la veritable història de la seva vida amb una mirada molt irònica de les seves característiques, crea una peça on petites boles ens acosten a múltiples visions d'ulls atents, ens mostra meteorits provinents de mons estranys i ens dona l'aparell que ens permet passar del seny a la rauxa. Poques vegades podem contemplar en un petit espai un conjunt d'obres que ens aportin la ironia al voltant de la feina realitzada d'una manera tan clara i contundent.

La mirada que l'allunya de tots els dogmatismes sobre la feina artística dona a aquestes obres la singularitat de la contemplació des de la distància irònica de la pròpia tasca creativa, fet ben poc habitual en els diferents àmbits que ens envolten i en especial en l'àmbit artístic. Segurament per tot això un element destacat d'aquest espai és el llibre que homenatja a Joan Brossa.

FORMES. El protagonisme de la forma que apareix en moltes de les obres de Teresa Vall Palou ha estat separat i mostrat de forma més nua en unes obres on ocupa tot l'espai i només es mostra reforçada a través de la subtilesa de la llum.

Formes allargades, rodones, orgàniques o sigui quina sigui la seva geometria han estat sempre elements destacats en les obres de l'artista. Al separar-les dels altres elements que acostumen a formar part de l'obra es mostren amb tota la seva puresa.

L'expressió de la seva nuesa ens permet donar-li el paper protagonista que sovint queda occult sota l'expressió de l'energia del traç o de la força del color, i d'aquesta manera descobrim una part de les formes utilitzades.

EMPREMPTES. Lourdes Cirlot ens diu que ja des dels seus inicis l'informalisme "reflecteix un desassossec profund, i, això no

obstant, prova d'agafar-se a alguna cosa tangible: la matèria de l'obra artística. Tot donant un valor decisiu a les qualitats de la textura, els artistes informalistes aconsegueixen subratllar el caràcter material de les seves realitzacions".*

Sigui per desassossec, sigui per experimentació o potser pel desassossec que acompaña a l'experimentació de la creació, les darreres obres de Teresa Vall Palou mostren les empremtes deixades pel material trobat. Un material quotidià, que envolta el dia a dia de l'artista, es reconverteix en unes obres de forta expressió tan sols a través del senyal deixat al seu pas, a voltes en positiu altres en negatiu, però sempre mostrant el testimoni de la seva forma a través del vermell i el negre.

Diferents materials col·locats sobre diferents textures fan que es vagin creant uns dibujos on l'absència de color va formant formes i figures. Malgrat la importància de la matèria primera es fa difícil reconèixer el seu origen i el resultat es fa realitat en unes sèries realitzades amb uns colors que contrasten enèrgicament.

El conjunt d'aquestes peces ens guia cap a una mirada que es concentra en l'observació d'unes empremtes, però en realitat la força de les seves formes defuig l'anècdota per enfonsar-se en l'experimentació de la creació. Ja no té importància d'on prové allò que veiem sinó el resultat final de la seva execució.

Un cop recorregut l'arxipèlag i feta la mirada introspectiva, proposada pel títol de l'exposició, som conscients que des de la teoria podem mirar l'obra des de molts punts de vista. Fins i tot hem gosat esbossar vincles amb l'art primitiu, l'art japonès, l'informalisme, l'expressionisme i el surrealisme però de manera volguda no hem aprofundit en la recerca de lligams incerts, les mateixes obres ens diuen que és millor no fer-ho. El seu recorregut ens demana un respecte, d'alguna manera ens diuen que si elles es mostren amb tota la seva nuesa, si han permès que les separen en petites illes segons la seva expressió no

ens donen el consentiment per omplir-les d'artifici i de teories generades a partir només de la seva contemplació parcial.

Des del seu silenci allunyat de teories, però ple de força expressiva, ens fan veure que només des de la contemplació oberta i l'observació des de la mirada ampla de la sensibilitat artística serem capaços de percebre tot el conjunt de la seva pulsó creativa.

Fina Duran i Riu

*Lourdes Cirlot, "La pintura informalista a Catalunya". Text catàleg *Informalisme a Catalunya. Pintura*, Centre d'Art Santa Mònica, Generalitat de Catalunya, Barcelona, 27 setembre – 8 novembre 1990, pàg. 9.

Com pot la llum entrar-se
en la matèria?
Com, aparèixer així,
orba, confosa,
sabent-se de tot
menys certa?

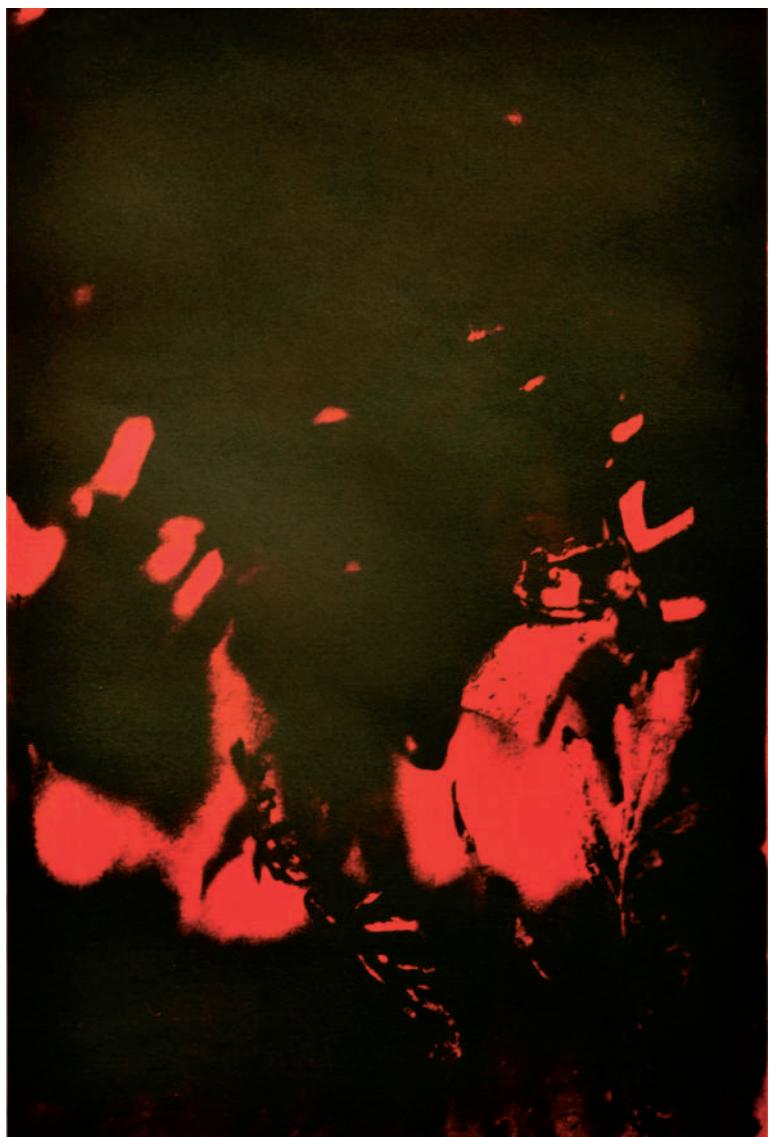

Litografia 103 · 46 x 31 cm · 2017

La llum inscrita
sense temps.
El llast
de la memòria
fingida.

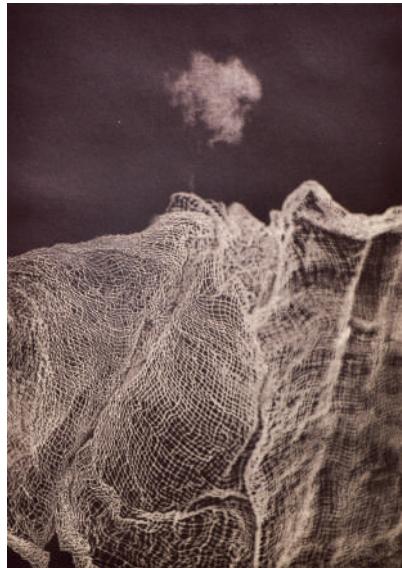
Litografia 104 · 46 x 31 cm · 2017

Litografia 131 · 46 x 31 cm · 2017

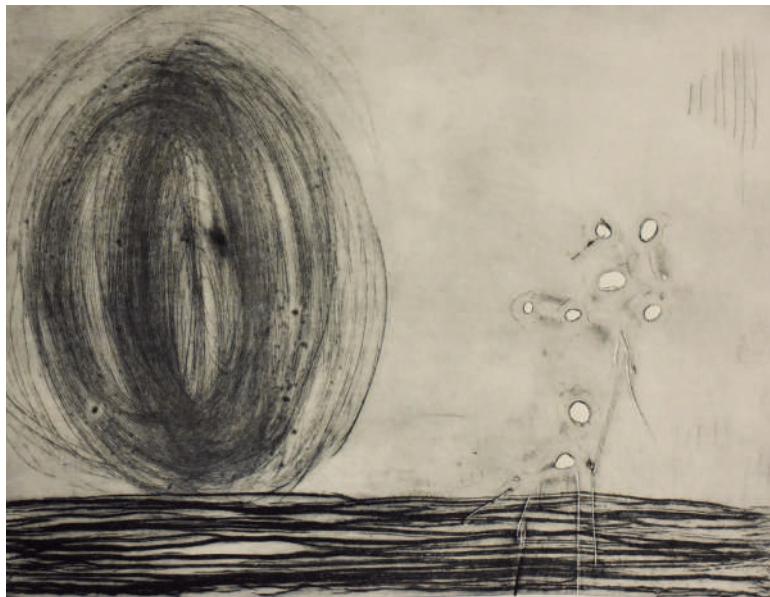
Litografia 100 · 53 x 32 cm · 2017

Litografia 86 · 43 x 30 cm · 2017

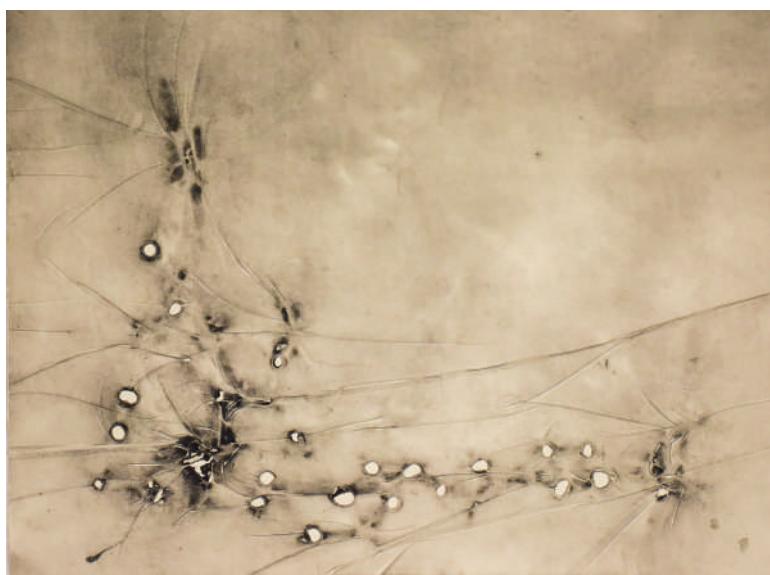
Litografia 87 · 46 x 32 cm · 2017

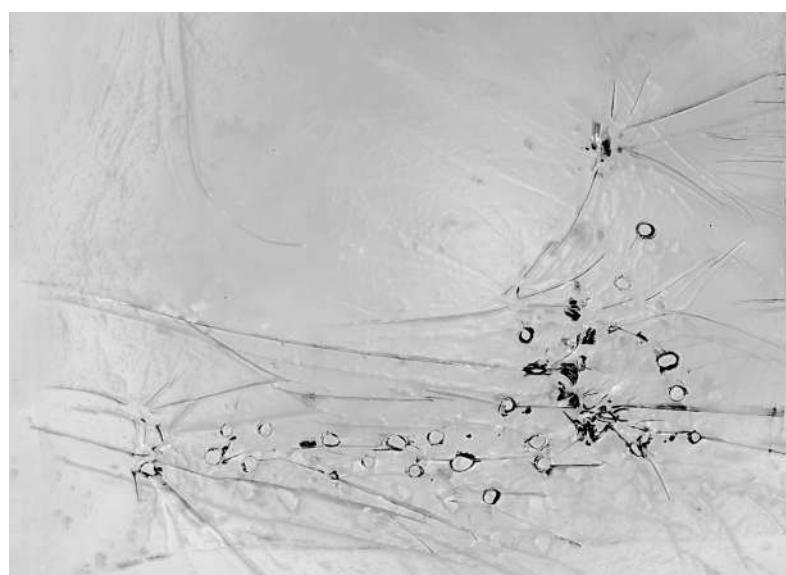
Punta seca 2 · 50 x 38 cm · 2014

Punta seca 2 · 50 x 38 cm · 2014

Punta seca 12 · 70 x 56 cm · 2014

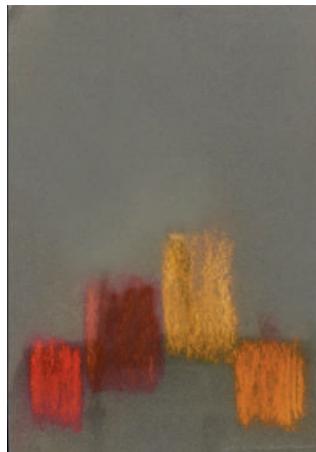

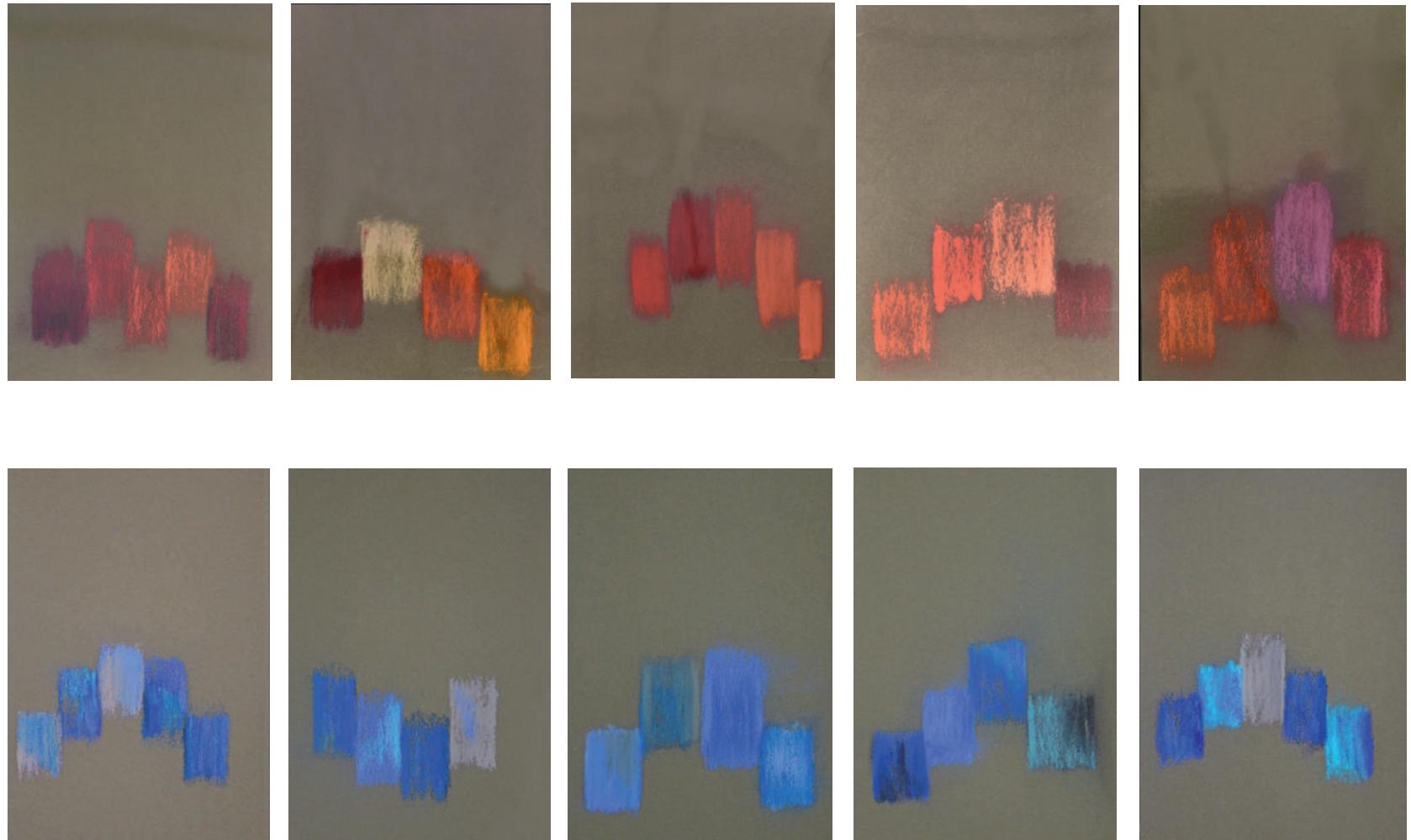
Punta seca 1 · 50 x 37 cm · 2014

COLORS

Fora del color,
la forma s'apama,
memòria d'una tremolor.

Aquestes petjades que s'esborren
però que volen ser fixades,
fetes moviments,
flama dels llocs absents.

VOLUMS

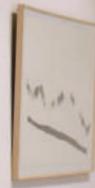

Les goles emmudides,
els cossos formant-se,
matèria boscana
a l'aguait de l'ocàs.

Raku a 1000 °C · 2018

GRAFIES

Litografies 138 / 147 · 38 x 14 cm · 2018

Litografies 106 / 115 · 32 x 10 cm · 2018

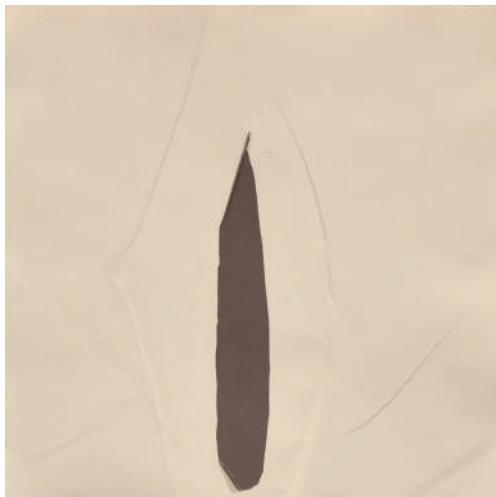

L'ham que s'escriu
amb destresa d'infant,
la travessera de l'aire
truncant la imatge,
llumins apropiant-se
al do de posseir.

Monotips 39 / 40 / 41 / 38 · 43 x 31 · 2004

Litografia 125 · 158 x 65 cm · 2018

Gofrat i collage 3 / 4 · 38 x 38 cm · 2018

Gravat - tècnica mixta · 149 x 55 cm · 2018

Et vindrà l'ànsia
de dir-ho,
com de fer fora allò
que es treua i s'eixampla
com una ferida creixent
amb el desig de niar.

Gravat - tècnica mixta · 158 x 65 cm · 2018

Haurem d'arrapar-nos
als garfis de la nit,
a la grafia inacabada,
escorxador dels sentits
i la llum que nodreix:
l'intent de nàixer al món
entre les primeres dents.

OBJECTES

Cristal-lí i cec · 2015

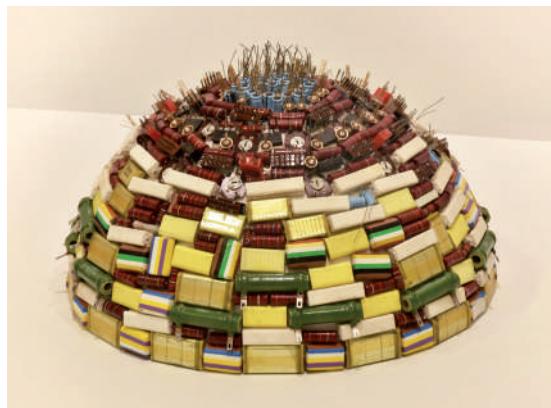
Urna funerària · 2018

Llibre d'artista a Joan Brossa-Jou · 2016

La meva vida · 2015

Meteorits · 2015

La mort de la pintura · 2017

Perill-risc elèctric · 2017

Màquines,
projeccions d'un llenguatge
que amenaça d'ésser
massa evident,
el llast metal·lic
de cada cosa.

FORMES

Nascuda de llum fosca,
el silenci tiba en l'esdentegada
dansa de l'oblit.

I ser,
només ser vas d'argila
sota el blau
de l'el·lipsi.

Estampació de planxes efímeres 11 / 12 / 13 · 76 x 28 cm · 2018

Estampació de planxes
efímeres i paper japó 21 / 28 · 56 x 26 cm · 2018

Som aquesta matèria
que es pensa vàcua.
Cos ineludible,
sabem del desert
i de la set.

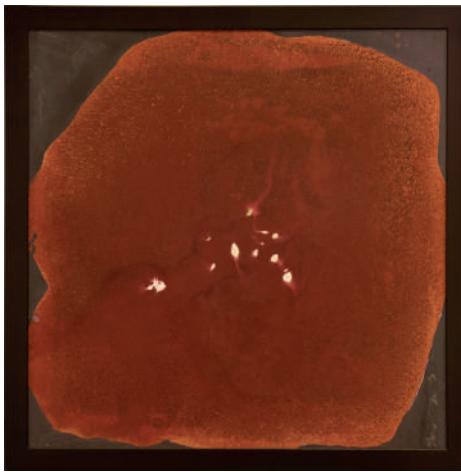
Estampació sobre fusta de planxes
efímeres 10 · 107 x 75 cm · 2018

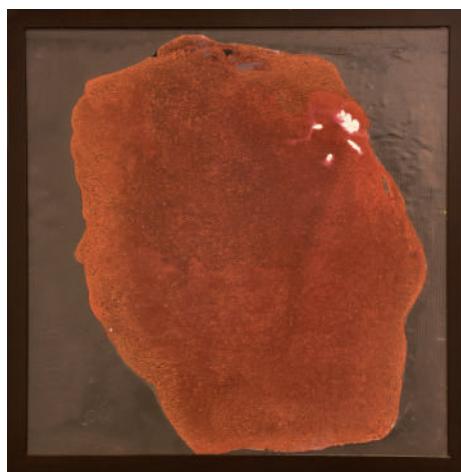
Estampació amb planxes
efímeres 8 · 107 x 75 cm · 2018

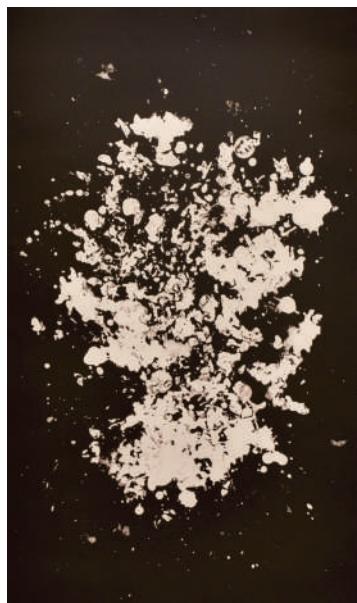

Xilografia i planxes efímeres 9
107 x 75 cm · 2018

Composició sobre lona 406 / 407 / 442 · 75 x 75 cm · 2012

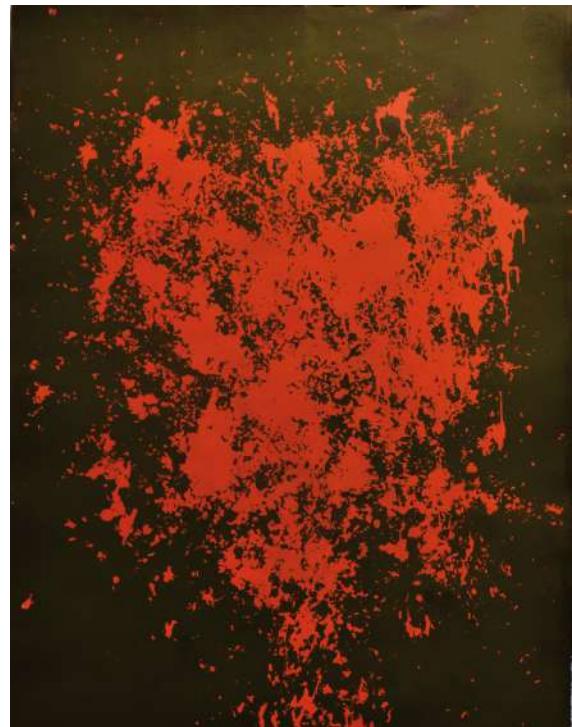
La realitat és açò
que es cabdella a terra,
entre els peus,
brutor implacable
de l'impuls,
fam de posseir.

Litografies 119 / 120 · 98 x 69 cm · 2018

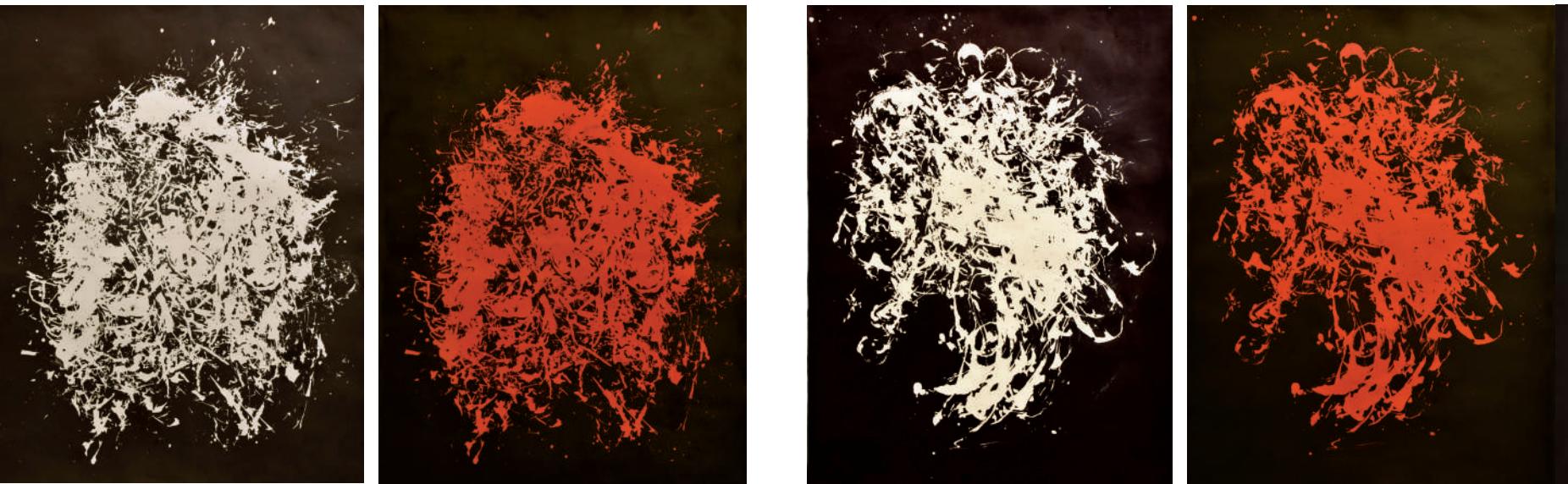
EMPREMTES

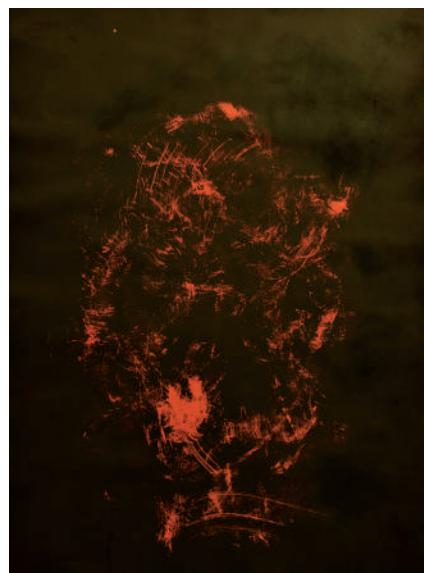
Inventar la plenitud
per al buit que fa evocar
la terra.

Açò és la pols que embolcalla
els sediments de la nit.

Com un vell marc
que passés lentament
totes les breus edats del somni

El cap-al-tard de l'incendi

Allò que ens pren possessió
des del pèlag de tot
el que canvia.

Llibre d'artista
Fata Regina

Poemes de Jaume Pont
Obra gràfica de Vall Palou

I

Com els signes de tots els vols el somni
 i la caiguda l'aspra lleva de fum
 on el vent fa el seu niu i s'extravia
 Com els signes de tots els vols la runa

II

Cauteri per gravar la veu i la ventura
 temps on fixar la mort travestida en la naixença
 cadafal per engolir la febre del suplici
 que en vòrtex de paraules secretes se m'emporta

III

On rau l'abisme el plor que fon el llavi
 el desconhort i els dies asclats pel boscater?
 Estius llunyans seguici d'enceballs
 quan la barca retorna submisa a l'ancoratge

IV

Crema'm coltell Reclama gleva i sang
 la flor fonsamagada de la mort
 Que tot retorni al foc i al riu hemàtic
 que perdura en la cendra alliberada

V

I brollant-li un riu del fons dels ulls digué:
 Convertir-se en aigua és la mort per a les ànimes
 com per a l'aigua és la mort convertir-se en terra
 De la terra neix l'aigua i de l'aigua l'ànima

VI

D'esquena al temps fundar contra natura
 A despit del marbre i la serena
 buidor de les estàtues Cara al crim
 Ahir demà i avui decapitades

VII

En la muda raó de la ballesta
 la carn i el seu imperi
 De la pupil·la a l'hàlit
 la plata de l'amor i l'or del somni

VIII

Oh venèria altura escala suspesa
 al caire del desmai!
 Perllonga el vaticini
 la veu que al sot del cel ens encadena

IX

Com dura l'ombra en el parany de l'aigua
 cilici del mai el llavors i l'ara
 fútil rosa de tres pètals
 al front de l'home tatuada

Fata Redina

Isidre Pout

Libre de planxes · Fata Regina · Vall Palou

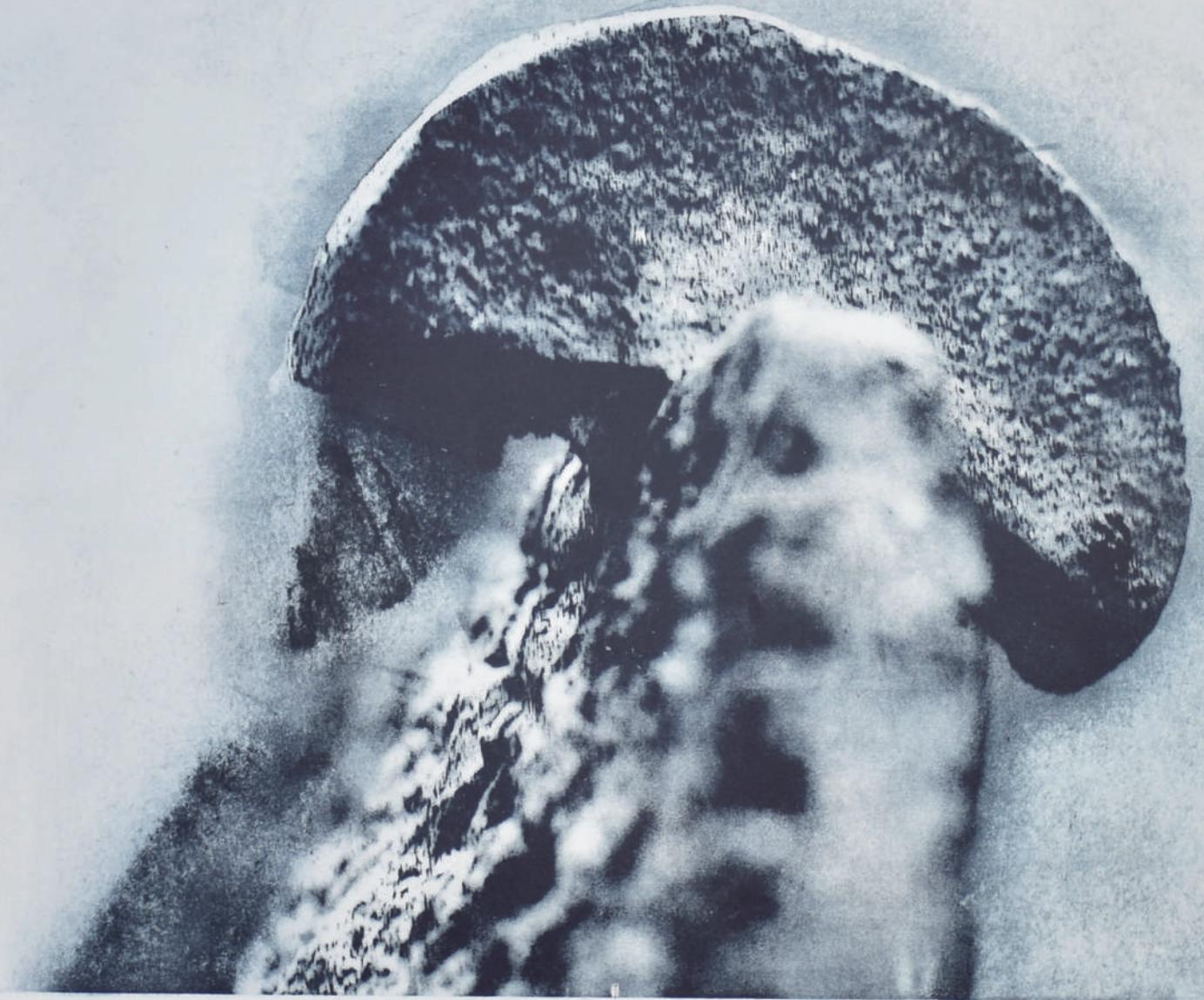
樂

Libre de planxes · Ceràmica Raku · Vall Palou

Llibre d'artista
Ceràmica Raku

Vall Palou

Llibre d'artista
La festa de l'intocable
Manuscrit per Àngels Moreno
Obra gràfica de Vall Palou

2

(varve)

que problem p'no signi, de peu, el tenir, n'haclar's
que s'escampany en la neu o en el débil floc de les
abreneres, encaraq l'acte d'aguant tranquil en aquestes
estructures d'acastells d'altres rius; havent intiu?
que s'au i can, i verat, i no saber, si n'hi ha
i escriviu això interpretació perquè aquesta carcassa

és el contorn d'un bosc mitjàcan? Què té la
neu, que de la manera de veure-la, s' de material
o de terrí o de sibebat o de llançat, i la pols, i
de tenir en la vella que issola el floc de les estructures
de neu.

D'així, segun dels Magos que es troben en
l'espai dels dits d'acastellar-se i reparar i ser,
s'el que són, present, poc, poc industrialitzats,
s'au d'aura (excavada)

LA FESTA DE L'INTOCABLE

Àngels Moreno

1

(Mirar)

Enmig de la claror, entorna els ulls, afaïçona la forma que ha de dir que aquí hi ha un cos que retorna. És el camí del tacte, d'escoltar les bronzents criatures ofertes al temps en safata. Fes de mi, d'aquest entreacte, tabernacle de llum, matèria implacable: la pols que som m'ha d'hivernar en la memòria amb un rastre de noms crescuts en les lletanies de la set, amarats del sol que els toca les mortalles de la pell, arrossegats a una tremolor de simulacre.

2

(Veure)

Què podríem, que no sigui, de nou, el desig, vincladís, que s'esmuny en la veu o en el dèbil lloc de les absències, enmig d'ara, d'aquest tràngol on mudes criatures s'acosten d'ulls vacus i horror íntim? Què d'on i com, si nosaltres, si no saber, si mirar s'escriu amb indefensió perquè aquesta carcassa és el contorn d'un dolor mil·lenari? Què de la llum i què de la manera de veure-la, si de matèria o de torsió o de símbol o de llangor, si de pols, si de termini en la vetla que isola el fer de les cuques de llum. Infern, infern dels llaços que es trenen en l'incapaç dels dits d'acoltellar-se i rajar i ser, rajar el que són, present, plec, llec industriós, sem d'ànsia escanyada.

3

(Mirar)

Hi haurà un mort a casa. Li faran festes. Alguns desitjaran l'hemorràgia de l'amor. El besaran, el tocaran com si fos viu perquè el mort tenia el desig apamat en el morir i tenia el desig entre els dits, encara, com un ocell que revola al cove de les mans o una papallona travessada de claus. S'imposarà el difícil tràmit d'empassar-se el dol que milita com la gangrena: seu és el silenci i del temps fa imatges, sutura les finestres perquè tothom begui del desig retingut als dits del mort, les ungles separantse de la carn, tenyint de blau els reductes de la sang. El desig sempre tanca les finestres perquè el crit no s'escapi, per estirar i no arribar mai al morir, com el mort. El crit a les genives, la polpa irredempta del crit: aquí s'enfonsaran els miralls, els dormitoris i, asclada, veuràs el mort, l'hauràs mirat i l'hauràs vist, i el mort tombarà les murades que custodien el tacte real de les coses. La imatge, perniciosa. L'ull, confós de referents, provarà de destriar el que de tu s'hi assembla: els dits prement el desig, pàl·lids, blavencs: les mans, les mans, el primer rostre de la mare.

4

(Veure)

Potser no són fils, sinó el plom brut, la dissonància contínua que ens pren, animals, que ens iguala, porucs, ortopèdics, escalfant forats que ens fan florir en la cremor, en el niar, en el desig, honradament, com un monstre horrible.

5

(Mirar)

Perquè la malaltia era aquí, esbravada, pausada, gairebé una falena que s'escapa de l'aspror delerosa perquè algú la sàpiga. De nou, en el mirar rau el misteri de l'eclosió dels simulacres: hom pensa que els morts no es confonen amb els vius, entelats d'impotència. Els dits confosos, els ulls esventrats que miren, miren sense poder, sense creure, miren fins la cremor: asfíxia bruta la d'aquest cos erm, la d'este sànscrit fos.

6

(Tocar)

Mare, de nou hem vist el bressol, el temps esbandit cedint-nos l'edat de la llet i la geniva. Et recorda, densa, aquesta olor de llànties suspeses davant açò que no té lloc, idèntic cada dia i cada nit i que en diuen amor al mort, al desig, a l'arrel, flors per al signe del meu úter aplacat. Et pregunto, ara, quants fills calen per soterrar un nom, embrutar la memòria espaordida d'atzur? Mare, la sang nutritiva: quina és la distància entre ambdues, orbes en la nit única de la semblança?

VII

(In-tocar)

A l'hora del tacte només hi juga el cos, s'evapora el que de cos té el cos en dir cos i saber-lo cos, pell, geografia delimitada de finita barrera porosa. El que de cos té realment el cos i queda tot en l'amplària, fosc, dels pecíols roents rasurant l'indomable. Una casa demacrada, la cloenda del signe, la paraula fàtua. Contra el mur, la mà cremant ha de calcinar l'intent del cos de ser cos, la paraula suïcidi en el suïcidi de la closca, de l'engany, de la corba. Toca, sí, el tacte, però no toca dient que toca, sinó que el real, el real escapa al dir, el tacte, el tacte del que es percep del cos, percep, angoixant, toca, el tacte, tocat, toca't, palpeja't el proper i lluny tocar de les artèries unflades de coïssor, malalt porós, malalt deixondit, toca't lluny, amalgama't i toca't del vertigen a la tràquea, del toll sortint despullats de la blasma primera que què en sap de les criatures, criatures primeres, què en sap, del dir, del tenir-les tocades, palpejades, què en sap, si volen tocar, si volen incendiar-se de la parla falsa la parla parla parla del delit i de la llengua assecada.

VIII

(In-tocable)

Animal, criatura, entre l'ànsia i la mort hi ha poc espai: morint del des-plaer corsecant que som tots aquí, escorrius, recialla, condemnats, fruits deleteris d'un preny miraculós.

Vallpalou

MIRADAS DESDE EL ARCHIPIÉLAGO

Mírate en archipiélago
 ojo fragmentario en lengua
 que no cesa,
 que se disloca.
 Ha hablado un dios
 sin hospedaje.

Àngels Moreno, *L'Usurpador*, Biblioteca de la Suda 197, Pagès Editors, Lleida, 2017

Esta idea de descubrimiento, de mirada fragmentada, nos lleva a plantear un viaje a la obra de Teresa Vall Palou a través de un camino que transita por las diversas capas que configuran su lenguaje creativo.

Es cierta la imposibilidad de acercarnos al significado total de una creación, no podemos pretenderlo, pero sí podemos buscar la manera más directa de acercarnos a la multitud de percepciones sugeridas por la obra artística. Posiblemente, siguiendo los caminos trazados por la filosofía de la deconstrucción, una vía

sería ir separando las diversas pieles que la forman y, capa a capa, ir percibiendo la energía y la fuerza que la ha ido creando y a la vez ha ido impregnando su expresión.

Conocer un poco mejor su estructura nos hace ir descubriendo sus significaciones y así, paso a paso, podemos ir realizando este viaje que no nos llevará, posiblemente, a ninguna otra puerta que a la de conocer un poco mejor cuáles son las vibraciones que nos estimulan y cómo la artista nos permite llegar.

Mírate en archipiélago recorre las creaciones de Teresa Vall Palou ofreciendo unas posibilidades diferentes de lectura, abriéndolas a nuevas actitudes y borrando ideas preconcebidas. El conocimiento que podíamos tener de la artista se disuelve en un camino donde encontramos obras figurativas junto a obras de expresión informalista, obras escultóricas dialogando con otras que bordean el surrealismo, la forma separada del color, los signos orientales frente a las huellas de materiales de nuestro entorno, y la obra dispuesta en diálogo con su propio proceso de creación.

Podemos decir como nunca que cada parte es un todo, cada una de las obras puede representar una parte del lenguaje,

pero, al mismo tiempo, es un todo que nos permite circular por el constante movimiento de la creación artística. Ninguna de las obras presentadas posee la clave de la buena interpretación del conocimiento de la trayectoria artística, ninguna de ellas es la que nos permite decir que ya conocemos la obra de Teresa Vall Palou, no nos ofrece el sentido total de su creación, pero en cambio sí tiene la fuerza del camino recorrido y es la suma de todo el trabajo realizado.

Destacamos la generosidad de la artista que nos permite esta variedad de lecturas de su obra y la valentía de ofrecer una muestra en la que en cada nuevo espacio se presenta una expresión diferente. El archipiélago de pequeñas muestras que componen la exposición nos aleja del deseo de una lectura uniforme y nos enfrenta a la incomodidad de tener que salir de la zona de confort de aquello ya conocido, cada uno de los apartados es un paréntesis diferente, aislado del resto, pero al mismo tiempo, de manera casi imperceptible, nos hace descubrir cómo se va creando la unidad a partir de cada una de las diferencias.

Cada apartado es un pequeño universo cerrado que, a pesar de ser parte del conjunto, mantiene su propia identidad y muestra orgulloso su diferencia. El recorrido por cada uno de ellos nos acerca a los diferentes mundos de los:

PROCESOS, una pequeña muestra de cómo se llega al trabajo final en el que a menudo admiramos tanto el paso previo como el resultado. Unas obras que nos permiten conocer no solo cómo ha trabajado la artista, sino también cómo, a menudo, el itinerario seguido para llegar a la obra es tan interesante como esta misma.

La valoración del proceso técnico, el reconocimiento de los pasos a seguir para conseguir llegar a la expresión buscada, es una manera de acercarse directamente y con vigor a la verdad

de la obra. Saber su camino es acercarse a su realidad, estar un poco más cerca.

Las planchas para la realización de las Litografías y de las puntas secas muestran el trabajo de la artista, pero también se reivindican como obra. El diálogo que se establece entre las Litografías y las planchas de aluminio, utilizadas para ser emulsionadas y para colocar el fotolito que será entintado y estampado, es de una gran potencia y nos permite descubrir variantes de color que duplican el mensaje de la obra.

Los colores azul y rojo de las planchas, que nos atraen por su belleza, en realidad nos indican no una opción estética sino que nos describen la posibilidad de poder volver a ser utilizados (en el caso del azul) o la imposibilidad de que tal plancha vuelva a hacer una impresión (en el caso del rojo). Una sencilla muestra de la belleza de la practicidad.

Los sorprendentes acetatos que se utilizan para las puntas secas nos dejan ver sus heridas, sus marcas, sus accidentes realizados a través del fuego y otros elementos para crear unas rendijas donde se acumulará la tinta y donde se destacará un mundo de contrastes. Después de ser entintados se pasan por la tarlatana dos veces y finalmente se pasan por el tórculo y se estampan. La laboriosidad como elemento fundamental de la creación de la pieza nos aleja de las falsas imágenes de los creadores que evitan la forma.

Un conjunto de caminos, de experimentaciones y de interrogantes que de manera inusual se nos ofrecen para ser admirados y descubiertos junto a la obra que resultará su experiencia y creación.

VOLÚMENES nos muestra unas obras no habituales en los parámetros más conocidos de la artista, unas esculturas de talle figurativo, unas cabezas con una expresividad que nos acerca a

lo más ancestral. La fuerza de la mirada primitiva nos hace sentir la sinceridad de aquello que evita la artificiosidad y se muestra con su energía. Ni la imitación, la descripción o el naturalismo marcan la voluntad de estas piezas, sino que más bien podemos percibir una necesidad de acercarse a la más primigenia expresión de la forma, huir de todo aquello que no sea esencial y acercarse a la fuerza que emana de la materia.

La falta de color, en una artista que lo trabaja desde distintos puntos, es una muestra más de la importancia que en estas obras tiene el diálogo con la materia. Seguramente por este motivo estas obras han sido realizadas mediante la laboriosa técnica conocida como Raku, utilizada especialmente en Japón desde finales del siglo XVI, por los maestros del té influidos por la filosofía budista zen, quienes observaban un retorno consciente al directo y primitivo trato del fango y a la experimentación de los sentidos a través del contacto con la tierra.

La elaboración de estas piezas es un proceso que pasa por diferentes etapas, cada una de las cuales requiere el paso del tiempo y el trabajo de la artista, un paso a paso que determina el resultado final y que pasa por la utilización de dos hornos, un horno habitual en una primera cocida y un horno de raku posteriormente. Una vez pasadas las dos piezas por los dos hornos se cubren con serraduras y se mojan con agua para enfriarlas y el resultado de todo el proceso es el característico tono negro de las obras.

COLOR. El color ha sido utilizado desde todos los tiempos como símbolo por las diferentes culturas y civilizaciones. Se le ha dado característica de expresión de sentimientos y creencias y ha sido empleado por los artistas de diferentes tendencias y estilos para dar forma y fuerza a sus obras. Ahora se nos presenta de la manera más minimalista. Fuera de toda expresión se utiliza su ordenación en series de gamas cromáticas para conseguir que

nos demos cuenta de cada matiz. La obra hace que cada color se desarrolle ante nuestros ojos en unas relaciones ascendentes y descendentes, formando un juego de presencias que se hacen ausentes en su recorrido.

La pintura cuenta con el color como uno de sus ejes básicos, pero en este caso la artista nos lo muestra en su estado más puro, y aún así, se nos hace evidente que es la combinación realizada para su creación la que nos impacta y nos ofrece toda su belleza de manera natural, sin artificios.

Esta serie de conjuntos de pequeños rastros rectangulares de colores es una muestra muy clara y patente de cómo la mirada de la artista, incluso cuando se muestra desnuda y libre de interpretaciones y formas, nos acompaña en el descubrimiento de nuevas percepciones no conocidas.

GRAFÍAS. Una de las características del arte japonés es la reinterpretación y la simplificación de las formas que a través de las diferentes culturas, configuradoras de su historia, han formado su lenguaje artístico. De la misma manera nos encontramos que a través de la reinterpretación de las formas y su simplificación Teresa Vall Palou ha ido llegando a unas piezas donde la grafía toma el protagonismo de la obra y a través de su enérgico trazo nos acerca a elementos de la naturaleza. Y lo hace a través de la simplicidad, consiguiendo a través de formas lineales y con la presencia del espacio vacío, dar el protagonismo de estas piezas a unas formas que evitan una elaborada producción y nos acercan con pocos medios expresivos a elementos que al ser solo sugeridos toman toda su trascendencia.

OBJETOS. Sin ningún tipo de duda este es uno de los apartados más sorprendentes de la muestra. Y en cambio es donde se nos presenta la parte más íntima de la artista. Tal vez por ello alguno de los objetos nos hace pensar en los objetos creados por el surrealismo a partir de la pulsión del inconsciente.

Una pintora hace una obra en homenaje a la muerte de la pintura, expone la cinta de la verdadera historia de su vida con una mirada muy irónica de sus características, crea una parte donde pequeñas bolas nos acercan a múltiples visiones de ojos atentos, nos muestra meteoritos que provienen de mundos extraños y nos ofrece el aparato que nos permite pasar del sentido común a la rabia. Pocas veces podemos contemplar en un pequeño espacio un conjunto de obras que nos aporten la ironía alrededor del trabajo realizado de una manera tan clara y contundente.

La mirada que la aleja de todos los dogmatismos sobre el trabajo artístico ofrece a estas obras la singularidad de la contemplación desde la distancia irónica de la propia labor creativa, hecho muy poco habitual en los diferentes ámbitos que nos rodean y en especial en el artístico. Seguramente por todo esto un elemento destacado en este espacio es el libro que rinde homenaje a Joan Brossa.

FORMAS. El protagonismo de la forma que aparece en muchas de las obras de Teresa Vall Palou ha estado separado y ha sido mostrado de manera más desnuda en unas obras donde ocupa todo el espacio y solo se muestra reforzada a través de la sutileza de la luz.

Formas alargadas, redondas, orgánicas o sea cual sea su geometría han sido siempre elementos destacados en las obras de la artista. Al separarlas de los otros elementos que acostumbran a formar parte de la obra se muestran con toda su pureza.

La expresión de su desnudez nos permite darle el papel protagonista que a menudo queda oculto bajo la expresión de la energía del trazo o de la fuerza del color, y de esta manera descubrimos una parte de las formas utilizadas.

HUELLAS. Lourdes Cirlot nos dice que ya desde sus inicios el informalismo "refleja un desasosiego profundo, y, no obstante, trata de agarrarse a alguna cosa tangible: la materia de la obra artística. Dando un valor decisivo a las calidades de la textura, los artistas informalistas consiguen subrayar el carácter material de su realizaciones".*

Sea por desasosiego, sea por experimentación o tal vez por el desasosiego que acompaña a la experimentación de la creación, las últimas obras de Teresa Vall Palou muestran las huellas dejadas por el material encontrado. Un material cotidiano, que envuelve el día a día de la artista, se convierte en unas obras de fuerte expresión tan solo a través de la señal dejada a su paso, a veces en positivo y otras en negativo, pero siempre mostrando el testimonio de su forma a través del rojo y el negro.

Diferentes materiales colocados sobre diferentes texturas hacen que se vayan creando unos dibujos donde la ausencia de color va creando formas y figuras. A pesar de la importancia de la materia prima se hace difícil reconocer su origen y el resultado se hace realidad en unas series realizadas con unos colores que contrastan enérgicamente.

El conjunto de estas piezas nos guía hacia una mirada que se concentra en la observación de unas huellas, pero en realidad la fuerza de sus formas evitan la anécdota para hundirse en la experimentación de la creación. Ya no tiene importancia de dónde proviene lo que vemos sino el resultado final de su ejecución.

Una vez recorrido el archipiélago y formada la mirada introspectiva, propuesta por el título de la exposición, somos conscientes que desde la teoría podemos mirar la obra desde muchos puntos de vista. Incluso nos hemos atrevido a esbozar vínculos con el arte primitivo, el arte japonés, el informalismo, el expresionismo y el surrealismo pero de manera deliberada no hemos profundizado

en la búsqueda de vínculos inciertos, las mismas obras nos dicen que es mejor no hacerlo. Su recorrido nos pide un respeto, de alguna manera nos dicen que si ellas se muestran en toda su desnudez, si han permitido que las separemos en pequeñas islas según su expresión no nos dan el consentimiento para llenarlas de artificio y de teorías generadas a partir solo de su contemplación parcial.

Desde su silencio alejado de teorías, pero lleno de fuerza expresiva, nos hace ver que solo desde la contemplación abierta y la observación desde la mirada amplia de la sensibilidad artística seremos capaces de percibir todo el conjunto de su pulsión creativa.

Fina Duran i Riu

*Lourdes Cirlot, "La pintura informalista en Cataluña". Texto catálogo *Informalismo en Cataluña. Pintura*, Centre d'Art Santa Mònica, Generalitat de Catalunya, Barcelona, 27 septiembre – 8 noviembre 1990, pág. 9.

Vallpalou

VIEWS FROM THE ARCHIPELAGO

See yourself in the archipelago
 fragmentary eye in tongue
 which never ceases,
 which dislocates itself.
 A god without a home
 has spoken.

Àngels Moreno, *L'Usurpador*, Biblioteca de la Suda 197, Pagès Editors, Lleida, 2017.

This idea of discovery, of a fragmented look, encourages us to consider a journey to the work of Teresa Vall Palou, following a path that runs through the different layers that constitute her creative language.

It is certainly impossible for us to get close to the full meaning of a creation. We cannot hope to achieve this, but we can seek the most direct way to approach the multitude of perceptions suggested by the artistic work. Following the paths established by the philosophy of deconstruction, one possible way of achieving this would be to progressively separate the various skins that form it. Then, layer by layer, and piece by piece, we could eventually perceive the energy and strength that have progressively created it and which, at the same time, have gradually impregnated its expression.

Knowing its structure a little better allows us to progressively discover its meanings. In this way, step by step, we can then continue on this journey, which may well take us to no other

door than that of knowing a little better which vibrations stimulate us and how the artist can enable us to arrive there.

Mira't en arxipèlag runs through the creations of Teresa Vall Palou, offering several different possible readings, opening our minds to new attitudes and removing any preconceived ideas that we might have. The previous knowledge that we may have had of the artist dissolves into a path along which we find figurative works together with others of informalist expression, sculptures that dialogue with others that border on the surreal, form separated from colour, oriental signs in contraposition to the marks left by materials from our day-to-day environment, and work presented in dialogue with its own process of creation.

More than ever, we can say that each part is, in itself, a whole, and that each of the works can represent a piece of the language. However, at the same time, this is a whole which allows us to circulate, due to the constant movement of artistic creation. None of the works presented holds the key to a perfect interpretation of the knowledge of the artistic trajectory; none of them, in itself, allows us to say that we now know the work of Teresa Vall Palou; it does not give us the full meaning of its creation, although – on the other hand – it does bear the force of the path trodden and it is the sum total of all of the work that has been done.

We highlight the generosity of the artist who allows us this variety of readings of her work and who has the courage to offer us an exhibition in which each new space presents a different expression. The archipelago of small samples that form the exhibition carry us away from the desire for a uniform

reading and leave us face to face with the awkward situation of having to abandon the comfort zone of that which we already know; each of the sections is a different parenthesis, isolated from the rest, but - at the same time - almost imperceptibly, it makes us discover how unity is gradually created from each of the differences.

Each section is a small, closed universe which, despite forming part of the whole, maintains its own identity and proudly shows off its difference. The journey for each of them brings us closer to the different worlds of:

PROCESSES, with a small sample of how the final work is reached, in which we often admire both the previous step and the result. They are works that allow us to discover not only how the artist has worked, but also how - at times - the itinerary followed to reach the work is as interesting as the work itself.

The valuation of the technical process, the recognition of the steps to follow in order to achieve the desired expression, is a way of directly and vigorously approaching the truth behind the work. Knowing its path is a way of getting closer to its reality and allows us to get a little nearer to it.

The plates for making the lithographs and the dry points show the work of the artist, but they also stake a claim to be recognised as works in their own right. The dialogue that is established between the lithographs and the aluminium plates - which are used to be emulsified and to hold the photolith, and which will be inked and stamped - has great power and allows us to discover variations in colour that repeat the message of the work.

The blue and red colour of the plates, which attract us with their beauty, do not, in reality, present us with an aesthetic option, but instead describe to us the possibility of being able to be reused (in the case of the blue one) or the impossibility of the plate making another impression (in the case of the red one). It is a simple example of the beauty of practicality.

The surprising acetates that are used to make the dry points allow us to see their wounds, their scratches, the accidents they have suffered as a result of the fire and other elements, to create a series of slits where the ink will accumulate and where a world of contrasts will stand out. After being inked, they are passed through tarlatana twice and finally passed through the press and then stamped. Its laboriousness, as a fundamental element of the creation of the piece, carries us away from false images of creators who seek to avoid form.

These are a group of pathways, experimentations and questions which, in an unusual way, offer themselves to us to be admired and discovered next to the work which will result from their experience and creation.

VOLUMES. "Volumes" shows us several works that are unusual in terms of the best-known parameters of the artist; they are figurative sculptures, some are of heads with an expressiveness that takes us back to the most ancestral of forms. The force of the primitive look makes us feel the sincerity of that which flees from artificiality and displays its own energy. The driving force behind these pieces is neither imitation, description nor naturalism, but instead, we are able to perceive in them a need to draw close to the most primeval expression of form, to flee from all that is not essential, and to draw closer to the force that emanates from the material.

The lack of colour, in an artist who works with it from different angles, is another sign of the importance that the dialogue with the material has in these works. It is no doubt for this reason that these works have been produced using the laborious technique known as Raku, which was used – particularly in Japan, from the end of the 16th century - by the tea masters, who were influenced by zen Buddhist philosophy. They saw in it a conscious return to the direct and primitive treatment of clay and to experimentation with the senses through contact with the earth.

The creation of these pieces is a process that passes through several different phases, each of which requires the passing of time and the work of the artist – one step at a time – which determines the final result and involves the use of two ovens: a conventional kiln for the first baking and then a raku kiln. Once the two pieces have passed through the two kilns, they are covered in sawdust and soaked in water to cool them; the result of the whole process is the characteristic black tone of the works.

COLOUR. Colour has been used since time immemorial as a symbol of different cultures and civilisations. It has been given the role of expressing feelings and beliefs and has been used by artists of different tendencies and styles to give form and strength to their works. It is now presented to us in the most minimalist of ways. Outside of all expression, its organisation into a series of chromatic ranges is used to make us aware of every subtle nuance. The work makes each colour develop before our eyes in ascending and descending relationships, forming an interplay of presences that are lost in its journey.

Painting uses colour as one of its basic axes, but in this case the artist reveals it to us in its purest state; but even then, it is made evident to us that it is the combination made by its creation which really has an impact on us and which offers us all its beauty in a natural way, without any artifices.

This series of groups of small rectangular traces of colours is a very clear and patent example of how the view of the artist, even when revealed as naked and free from interpretations and forms, accompanies us in the discovery of new and previously unknown perceptions.

WRITTEN SYMBOLS. One of the characteristics of Japanese art is the reinterpretation and simplification of the forms which, through different cultures and shapers of their history, have come to form part of its artistic language. In the same way, we find that through the reinterpretation of forms and their simplification, Teresa Vall Palou has arrived at pieces in which

the symbol has become the central character of the work and – via her energetic brush strokes – she brings us closer to the very elements of nature. And she does this through simplicity, achieving it through linear forms and with the presence of open space, putting the main emphasis on these pieces: on a series of forms that flee from elaborate production and which - using few expressive media – bring us closer to elements that - being merely suggested – become completely transcendent.

OBJECTS. Without a doubt, this is one of the most surprising sections of the exhibition. Yet on the other hand, it is where we are shown the most intimate side of the artist. It is perhaps for this reason that some of the objects make us think of objects created by surrealists and based on the driving force of the subconscious.

A painter produces a work paying homage to the death of painting, presents a tape of the true history of her life, with a very ironic look at its characteristics, creates a section in which small balls lead us to multiple visions of expectant eyes, shows us meteorites from strange worlds and gives us a device that allows us to pass from reason to rage. Few are the times when we can contemplate, in such a small space, a set of works that are able to present us with the irony surrounding the work done in such a clear and forceful way.

The look that distances itself from all the dogmatisms associated with artistic work gives these works the singularity of contemplation from the ironic distance of the creative labour itself, something which is not at all frequent in the different fields that surround us, and even less so in the world of art. There can be little doubt that for all of these reasons, one of the most outstanding elements of this space is the book that pays homage to Joan Brossa.

FORMS. The central role of form, which appears in many of the works of Teresa Vall Palou, has been separated and shown in a more naked way in a number of works in which it occupies the

whole space and is only reinforced through the subtle use of light.

Long, rounded, organic forms, of whatever geometry, have always been outstanding elements in the works of the artist. On separating them from the other elements which usually form part of the work, they are shown in their purest state.

The expression of its nakedness allows us to give it the central role, which is often hidden beneath the expression of the energy of the stroke, or the strength of the colour; in this way, we discover part of the forms used.

PRINTS. Lourdes Cirlot has told us since the very beginnings of informalism that "it reflects a deep unease, and, yet, it seeks to cling to something tangible: the material of the artistic work. By giving a decisive value to the qualities of the texture, informalist artists manage to underline the material nature of its manifestations".*

Whether as a result of restlessness, whether through experimentation or perhaps as a result of the restlessness that accompanies the experimentation associated with the process of creation, the latest works by Teresa Vall Palou bear the hallmarks of the material encountered. It is an everyday material, which surrounds the day-to-day life of the artist; and is only transformed into a series of works of strong expression through the signal left in its wake; at times, it is positive, and at others negative, but it always bears witness to its form through red and black.

Different materials placed on different textures progressively create a series of drawings in which the absence of colour creates shapes and figures. Despite the importance of the raw material, it is difficult to recognise its origin, and the result is converted into reality through several series created using colours that energetically contrast.

The complete set of these pieces guides us towards a look that concentrates on the observation of several prints, but in reality,

the strength of their forms avoids the anecdotal to instead delve into the experimentation of creation. It is no longer important where what we see comes from, but rather the final result of its action.

Once the archipelago has been visited and an introspective view formed – which is what the title of the exhibition proposes – we are conscious of the fact that from the vantage point of theory, we can observe the work from many different perspectives. We have even dared to sketch out links with primitive art, Japanese art, informalism, expressionism and surrealism, but we have deliberately avoided going into too much depth in a search for uncertain links; the works themselves tell us that it is best not to do this. Its journey demands our respect; in a certain way, we are told that if the works are shown in all their nakedness, if they have allowed us to separate them into small islands according to their expression, they do not give us their consent to fill them with artifices or with theories generated only by their partial contemplation.

From the distant silence of theory, but full of expressive force, we are shown that it is only from open contemplation and observation, from the wide viewpoint of artistic sensitivity, that we will be able to perceive the whole set of the creative impulse.

Fina Duran i Riu

*Lourdes Cirlot, "La pintura informalista a Catalunya" (Informalist painting in Catalonia). Text from the catalogue on *Informalism in Catalonia. Painting*, Centre d'Art Santa Mònica, Generalitat de Catalunya, Barcelona, 27th September to 8th November 1990, page 9.

Exposició produïda per - Exposición producida por - *Exhibition produced by:*

Comissària - Comisaria - *Curator:* Fina Duran Riu

Patronat - Patronato - *Board of Trustees:*

Presidenta - Presidenta - *Chairperson:* Teresa Vall Palou

Vicepresident - Vicepresidente - *Vice Chairman:* Vicenç Altaió

Secretari - Secretario - *Secretary:* Bonaventura Rebés González Nandín

Patró - Patrón - *Patron:* Josep Pedrós i Riasol

Patró - Patrón - *Patron:* Joan Marí Vall

© de l'edició - de la edición - *of the Edition:* Fundació Vall Palou

© dels textos - de los textos - *of the texts:* Fina Duran Riu

© dels poemes - de los poemas - *of the poems:* Àngels Moreno

© de les traduccions - de las traducciones - *of the translations:* Lorenzo Plana (ESP), Malcom Hayes (ENG)

Disseny gràfic - Diseño gráfico - *Graphic design:* Arts Gràfiques Bobalà, SL

Fotografies - Fotografías - *Photographs:* Arts Gràfiques Bobalà, SL

Textos adjunts a les obres i selecció d'epígrafs

Textos adjuntos a las obras y selección de epígrafes

Texts linked to the work and headings'selection: Àngels Moreno

Impressió - Impresión - *Printing:* Arts Gràfiques Bobalà, SL

Dipòsit Legal - Depósito Legal - *Legal Deposit:* L 1.001-2018

Tots els drets reservats

Fundació Vall Palou

Carrer Roger de Llúria 2, baixos

E-25005 Lleida. UE

Tel/fax: +34 973 254 937

www.fundaciovallpalou.org